

Eat your tea

Toen we net in Londen woonden, nam mijn zoon (toen negen jaar oud) een vriendje mee van school, een gewone openbare school met kinderen van alle rassen en klassen. Om een uur of zes werd het joch opgehaald door zijn moeder.

'Have they had their tea?'

'Nou nee, ze hebben cola gedronken.'

Verbaasde blik. Pas later begrepen we waarom we het verkeerde antwoord hadden gegeven. Voor de ene sociale klasse is *tea* een kop thee, eventueel met scones of sandwiches, om een uur of vier 's middags. Voor de andere klasse is *tea* een maaltijd aan het eind van de middag. Voor kinderen nog steeds: *beans on toast*, of frieten met een gebakken ei of *fish fingers* (wie 'fish sticks' zegt, krijgt trouwens ook rare blikken). '*Eat your tea!*' roept hun moeder als ze hun bord niet leeg eten.

Met *dinner* is iets soortgelijks aan de hand. Voor de *middle classes* (een eufemisme waaronder de Britten tegenwoordig ook de *upper class* verstaan) is het de avondmaaltijd om een uur of zeven of later, een tikje formeler dan *supper*. Voor de *working class* is *dinner* wat de anderen *lunch* noemen. Wie op de school van mijn zoon geen *packed lunch* meenam, kreeg tussen de middag een maaltijd van slappe worteltjes, een pizzapunt en *turkey twizzlers*. De lieve dames die dat maal toebereiden, en aan wie Jamie Oliver de oorlog heeft verklaard, heten dan ook *dinner ladies*.

'Het is onmogelijk voor een Engelsman om zijn mond open te doen zonder dat een andere Engelsman hem haat of minacht,' schreef George Bernard Shaw in het voorwoord van *Pygmalion*. Zo is het niet echt meer. En toch is het Britse klassenstelsel nooit helemaal verdwenen. Als buitenlander denk je aanvankelijk dat je er bijna per definitie buiten staat. Maar je moet kiezen, kleur bekennen. '*Tea*' zeggen of '*dinner*'. Dat is, zoals de Britten het zelf zouden zeggen, een uitdaging.